

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Správa silnic Olomouckého kraje, příspěvková organizace**, se sídlem Lipenská 120, Olomouc, zast. JUDr. Miroslavem Svatoněm, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 93, Lipník nad Bečvou, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 8. 2014, č. j. ÚOHS-R40/2014/VZ-16792/2014/310/Bry, ve věci správního deliktu zadavatele (žalobce),

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2014, č.j. ÚOHS-S675/2013/VZ- 2226/2014/531/RKr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ve kterém byla žalobci uložena pokuta ve výši 150.000,- Kč za spáchání správní deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“).

Žalobce jako zadavatel veřejné zakázky „Rekonstrukce silnice II/369 Hanušovice – Bohdíkov v km 28,177 – 33,778“ vyzval uchazeče Silnice Klatovy a.s. podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách k doplnění předložených dokladů prokazujících splnění kvalifikace, zatímco uchazeče ECOVIA Haná s.r.o. z další účasti v zadávacím řízení vyloučil, aniž by postupoval podle zmíněného ust. § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný dospěl k závěru, že tento postup byl v rozporu se zásadou rovného zacházení podle § 6 zákona o veřejných zakázkách, přičemž mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Podle žalovaného se tedy žalobce dopustil správního deliktu, za což mu také byla uložena pokuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém navrhoval prvostupňové rozhodnutí zrušit. Předseda žalovaného však rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí žalovaného potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobce se se závěrem žalovaného neztotožnil a v podané žalobě - v podstatných rysech odpovídající obsahu již uvedeného rozkladu - uvedl, že neporušil zásadu rovného zacházení zakotvenou v ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách. Nesouhlasil ani s tím, že by jeho postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Samotný fakt, že po uchazeči ECOVIA Haná s.r.o. nepožadoval doložení dokladů, nemůže vést k závěru o podstatném ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.

Pokud by bylo přípustné, že zadavatel je povinen eliminovat nedůslednost uchazeče, u něhož se presumuje kvalifikovaná znalost podmínek soutěže (a také jednání s náležitou péčí a erudicí), došlo by k přesunu odpovědnosti za nedůslednost nebo opomenutí uchazečů na zadavatele. Žalobce dále odkazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 10. 2011, č.j. 62 Af 50/2010-104, podle kterého musí mít zadavatel najisto postaveno, zda nabídky uchazečů vyhovují stanoveným zadávacím podmínkám. Stejně tak citoval část uvedeného rozsudku, týkající se vztahu mezi § 59 odst. 4 a 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, podle které skutečnost, že zadavatel postupoval podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách a nikoli i podle § 76 odst. 3 téhož zákona, sama o sobě neznamená, že by postupoval diskriminačně. Žalobce dále odkazoval i na důvodovou zprávu k novele zákona o veřejných zakázkách (zákon č. 417/2009 Sb.), kde poukázal na větu hovořící o ponechání možnosti zadavatele vyzvat dodavatele k doplnění dokladů prokazujících kvalifikaci. Zakotvení povinnosti vyzývat k doplnění kvalifikace by naopak podle důvodové zprávy vedlo ke zneužívání ze strany dodavatelů. Podle žalobce je nadto potřeba brát v potaz i význam rozhodovací praxe. Ještě v relativně nedávné minulosti totiž bylo zcela běžné, že uchazeči, kteří nedoložili požadované doklady, byli vylučováni.

Žalobce dále zopakoval, že neporušil zásadu rovného zacházení, přičemž zdůraznil, že jsou srovnávány nestejně nedostatky dvou uchazečů – u vyloučeného uchazeče ECOVIA Haná s.r.o. šlo o úplnou absenci požadovaných certifikátů, kdežto u uchazeče Silnice Klatovy a.s. šlo o formální nedostatek čestného prohlášení. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí předsedy žalovaného, stejně jako rozhodnutí prvostupňové, zrušil a věc vrátil žalovanému zpět k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v úvodu svého vyjádření k obsahu předložené žaloby popsal dosavadní procesní průběh, shrnul žalobní námitky a konstatoval, že uplatněné námitky nejsou způsobilými žalobními body, jak předpokládá ust. § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce netvrdil žádné skutkové nebo právní důvody, které by svědčily pro nezákonnost nebo nicotnost napadeného rozhodnutí. V obecné rovině pouze rozporoval závěry žalovaného obsažené v prvostupňovém rozhodnutí, nicméně proti právním závěrům napadeného rozhodnutí konkrétní námitky nevznáší.

K věcné stránce žaloby žalovaný uvedl, že námitky žalobce považuje za nedůvodné. Poukázal na skutečnost, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce jednoho z uchazečů vyzval k doplnění předložených dokladů prokazujících splnění kvalifikace, zatímco dalšího uchazeče ze zadávacího řízení bez dalšího vyloučil. Jeho postup vůči všem uchazečům tudíž nebyl stejný. Blíže pak žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Setrval i na závěru, že uvedený postup žalobce mohl podstatným způsobem ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Hodnotícím kritériem pro výběr nejvhodnější nabídky byla nejnižší cena, přičemž vyloučený uchazeč ECOVIA Haná s.r.o. nabídl nižší nabídkovou cenu než vybraný uchazeč. Pokud by nebyl vyloučen, měla by jeho účast v zadávacím řízení reálný vliv na konečné hodnocení nabídek, a tedy i na výběr nejvhodnější nabídky. K námitce, podle které není zadavatel povinen eliminovat nedůslednost uchazeče, jakož i k námitce týkající se legitimního očekávání, žalovaný rovněž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Uzavřel pak, že žalobce podanou žalobou netvrdil ani neprokázal, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné či nicotné a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí předsedy žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V prvé řadě ale musel zdejší soud posoudit otázku, zda je podaná žaloba vůbec projednatelná. Žalovaný totiž zpochybnil, že by žaloba obsahovala konkrétní žalobní body

ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud však dovodil, že žaloba projednatelná je, přestože byl její obsah převzat z podaného rozkladu, a tudíž přímo nepolemizuje s argumenty obsaženými v napadeném rozhodnutí. Podle krajského soudu však tyto argumenty míří v zásadě i proti závěrům napadeného rozhodnutí a jsou natolik konkrétní, tedy individualizované ve vztahu k žalobci a k projednávané věci, že ještě splňují požadavky kladené judikaturou na žalobní bod (k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58). Za žalobní bod je totiž nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Tak je tomu v případě, jsou-li z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí. Právní důvody nezákonnosti musí být vymezeny alespoň tak, aby soud mohl dostatečně vymežit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

Podaná žaloba uvedené splňuje, byť skutečně jen v nejhrubších obrysech. Z obsahu žaloby lze dovodit, že žalobce nesouhlasil se závěrem, že měl k doplnění obsahu nabídky (dokladů prokazujících kvalifikaci) vyzvat i uchazeče ECOVIA Haná s.r.o., a to s ohledem na zodpovědnost uchazeče za obsah své nabídky, pouhou fakultativnost postupu podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách a různou míru závažnosti pochybení jednotlivých uchazečů. Zpochybnil také, že by jeho postupem mohlo dojít k podstatnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.

Ani skutečnost, že žalobce do žaloby převzal obsah svého rozkladu, pak ještě nevylučuje projednání žaloby. Žalobce označil napadené rozhodnutí, jasně vymezil, že podává správní žalobu a jeho argumenty *de facto* mířily i proti napadenému rozhodnutí; krajskému soudu tak poskytly dostatečný referenční rámec přezkumu (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č.j. 5 Afs 12/2015-39). Případná vyšší míra obecnosti či ne zcela jasně vymezené dílčí argumenty se však může projevit v rozsahu a podrobnosti odůvodnění tohoto rozsudku. S ohledem na dispoziční zásadu totiž obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2005, č.j. 7 Azs 157/2005 – 54, ze dne 16. 7. 2009, č.j. 7 As 73/2008-65 nebo ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

S ohledem na uvedené přistoupil krajský soud k přezkumu napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo. Podstatou pro posouzení věci tedy bylo zodpovězení otázky, zda (i) žalobce svým postupem porušil zásadu rovného zacházení (zda měl k doplnění dokladů prokazujících kvalifikaci vyzvat i uchazeče ECOVIA Haná s.r.o.) a zda (ii) tento postup mohl podstatným způsobem ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

V případě prvního žalobního bodu je potřeba předně uvést, že žalobci nebylo samo o sobě vytýkáno, že ve vztahu k uchazeči ECOVIA Haná s.r.o. nepostupoval podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách a nevyzval jej k doplnění dokladů, ale primárně to, že vůči tomuto uchazeči postupoval rozdílně oproti uchazeči jinému. Zákon o veřejných zakázkách v § 59 odst. 4 výslovně stanoví, že „veřejný zadavatel může požadovat po dodavateli,

aby písemně objasnil předložené informace či doklady nebo předložil další informace či doklady prokazující splnění kvalifikace.“ (pozn. podtržení doplněno krajským soudem). Bez jakýchkoliv pochyb je tedy zřejmé, že postup podle § 59 odst. 4 je fakultativní. Není povinností zadavatele napravovat pochybení (nedůslednost) uchazečů, přičemž tuto skutečnost nijak nezpochybňoval ani žalovaný.

Citované ustanovení pouze dává zadavateli možnost žádat objasnění předložených informací a dokladů nebo si vyžádat dodatečné informace nebo doklady a předejít tak vyloučení nabídky, byť výhodné, kvůli spíše formálním pochybením či opomenutím. Ze znění citovaného ustanovení je zřejmé, že zadavatel může žádat nejen objasnění již předložených informací a dokladů, ale i předložení dokladů v původní nabídce nedodaných. Po novele zákona o veřejných zakázkách provedené zákonem č. 417/2009 Sb. navíc došlo k odstranění dílčí překážky ve využití tohoto institutu, neboť nyní může zadavatel dodavatele vyzvat i tehdy, pokud příslušnou část kvalifikace zadavatel neprokázal vůbec. Po uvedeném zmírnění tak zadavatel může vyzvat dodavatele k vyjasnění nebo doplnění informací a dokladů prokazujících kvalifikaci vždy, bez ohledu na úplnou absenci dokladů ve vztahu k příslušné části kvalifikace; k tomu ale v posuzované věci ani nedošlo, neboť společnost ECOVIA Haná s.r.o. ve vztahu k technickým kvalifikačním předpokladům zjevně předložila požadované reference podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.

Pakliže žalobce polemizoval s údajnou povinností zadavatele eliminovat nedůslednost uchazeče a odvolával se na důvodovou zprávu k zákonu č. 417/2009 Sb. a na profesionalitu uchazečů, jednalo se o argumenty jdoucí zcela mimo nosné důvody napadeného rozhodnutí. Tyto otázky mezi stranami sporné nejsou. Žalovaný nezpochybnil fakultativnost postupu podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách ani to, že primární odpovědnost za obsah nabídky nesou dodavatelé, u kterých se nepochybně předpokládá, že jakožto podnikající subjekty jednají s náležitou péčí a odborností tak, aby vyhověli zadávacím podmínkám zadavatele. Pokud jde o odkaz na rozsudek zdejšího soudu č.j. 62 Af 50/2010-104, konkrétně pak o povinnost zadavatele mít postaveno najisto, zda nabídky vyhovují zadávacím podmínkám či nikoli, žalobce nijak nepřiblížil dopad tohoto právního názoru na nyní posuzovanou věc. Stejně tak citace části uvedeného rozsudku týkající se vztahu mezi § 59 odst. 4 a 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách je nepřipadná. Žalobce sice vyzval společnost Silnice Klatovy a.s. k doplnění nabídky podle § 76 uvedeného zákona, v daném případě však šlo o výzvu vztahující se k prokázání kvalifikace. Bez ohledu na formální označení příslušného ustanovení ve výzvě je proto zřejmé, že zadavatel fakticky postupoval podle ustanovení § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách.

A právě s ohledem na tento postup žalovaný vytýkal žalobci nerovný přístup k jednotlivým uchazečům, kdy u jednoho uchazeče institut uvedený v § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách fakticky využil a u druhého nikoli. Nad rámec § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách je totiž potřeba přihlídnout i k samotným zásadám, kterými se jakýkoliv postup zadavatele musí řídit. Ty vymezuje uvedený zákon v ust. § 6. Jedná se o zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Naplnění těchto zásad směřuje k cíli samotného zákona, a to zajištění rovného konkurenčního prostředí při nakládání s veřejnými prostředky. Tyto zásady jsou dále konkretizovány v dalších zákonných ustanoveních a prostupují celým zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

28. 3. 2013, č.j. 1 Afs 69/2012–55). I v případě posuzování kvalifikace je tedy potřeba postupovat v souladu s těmito zásadami; jestliže zadavatel využije některý ze zákonných postupů, byť stanovených fakultativně, musí se při svém postupu řídit i uvedenými zásadami, což znamená mj. postupovat shodně vůči všem uchazečům a nikoho neznevýhodňovat.

V případě, že při posuzování prokázání kvalifikace jednotlivých uchazečů dojde zadavatel k jednoznačnému závěru, že někteří z nich kvalifikaci neprokázali zcela, musí takovéto uchazeče vyloučit, nebo využít postupu podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách; ve spojení se zásadou rovného zacházení je však potřeba, aby zadavatel v případě, že se rozhodne využít druhou možnost, postupoval ve vztahu ke všem uchazečům stejně. Jinými slovy - rozhodne-li se vyzvat k doplnění nebo objasnění kvalifikace, musí tak učinit u všech uchazečů, u nichž je to potřeba. Zadavatel není oprávněn sám určovat, kterého z uchazečů k doplnění kvalifikace vyzve a kterého nikoliv.

S tímto právním názorem se ostatně shoduje i komentářová literatura k § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách: „*Předně je nutno uvést, že výzva k doplnění informací či dokladů o kvalifikaci je plně v kompetenci zadavatele, který není povinen postupovat podle § 59 odst. 4. Na straně druhé, pokud zadavatel tuto pravomoc využije, je povinen vzít v rámci jednoho zadávacího řízení v úvahu § 6, tedy zásadu rovného přístupu a postup podle § 59 odst. 4 aplikovat ve vztahu ke všem dodavatelům v rámci jednoho zadávacího řízení shodně*“; in Jurčík, R.: *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 617. Ve stejném smyslu vyznívá i komentář k témuž ustanovení in *Zákon o veřejných zakázkách: komentář*. 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011. Komentáře (Wolters Kluwer ČR).

Zohlednit přitom zásadně nelze ani různou míru závažnosti pochybení dodavatelů, jak namítal žalobce, podle kterého šlo v jednom případě pouze o formální nedostatek čestného prohlášení, kdežto v druhém případě (u vyloučeného uchazeče) šlo o úplnou absenci požadovaných certifikátů. Přestože v praxi jistě dochází v předložených nabídkách k pochybením různé intenzity (jako tomu mělo být i v nyní posuzované věci), zásada rovného zacházení nedává zadavateli prostor, aby za situace, kdy tato pochybení zapříčiňují neprokázání kvalifikace a vedou k vyloučení nabídek, sám určoval, kterého uchazeče vyloučí rovnou, a kterého vyzve k doplnění dokladů. Je totiž nutno vycházet z premisy, že nedostatky nabídek vedoucí k vyloučení, mají ve výsledku stejné dopady na účast dodavatelů v zadávacím řízení. Ti se tak nepochybně nachází v obdobném postavení a zadavatelé k nim takto musí přistupovat. Netřeba zdůrazňovat, že pro aplikaci zásady rovného zacházení není nutné, aby byly porovnávány situace zcela shodné; postačí, aby byly srovnatelné (obdobné).

Podle názoru krajského soudu nastal tento případ i v nyní posuzované věci, byť zjištěné nedostatky nabídek skutečně nebyly stejné. V jednom případě mělo jít o neúplné čestné prohlášení, kterým se prokazuje splnění části základních kvalifikačních předpokladů – mj. i předpokladu podle § 53 odst. 1 písm. k) zákona o veřejných zakázkách a v druhém o chybějící certifikáty týkající se ochrany životního prostředí, bezpečnosti práce a jakosti řízení a prokazující splnění části technických kvalifikačních předpokladů dle § 56 odst. 3 písm. d) a odst. 4 zákona o veřejných zakázkách. V obou případech však měly tyto nedostatky znamenat neprokázání příslušné části kvalifikace (základní a technické) a ve výsledku tedy

vést (alespoň podle toho, jak byly vyhodnoceny hodnotící komisí) k vyloučení obou dodavatelů. S ohledem na výše uvedené to znamená, že tyto nedostatky byly srovnatelné a žalobce proto měl vůči oběma dodavatelům postupovat stejným způsobem.

Nehledě na to, že neúplnost čestného prohlášení nelze bez dalšího označit za pouhé formální (zjevně myšleno nepodstatné, drobné) pochybení. Absence částí čestného prohlášení není pouhým překlepem či jinou chybou v psaní. Byť se jedná o „pouhé“ čestné prohlášení, jde o doklad prokazující splnění příslušné části kvalifikace jako jakýkoliv jiný. Jestliže měla společnost Silnice Klatovy a.s. předložit neúplné čestné prohlášení, znamenalo to, že zcela neprokázala splnění všech základních kvalifikačních předpokladů. To rozhodně nelze označit za formální (drobné) pochybení. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalovaný během šetření zjistil, že společnost Silnice Klatovy a.s. ve skutečnosti všechny doklady prokazující příslušnou část kvalifikace dodala už v původní nabídce. Jako rozhodující je totiž ve shodě se žalovaným potřeba vnímat samotný postup hodnotící komise, která nabídku společnosti Silnice Klatovy a.s. vyhodnotila jako nedostačující co do úplnosti čestného prohlášení ve vztahu k základním kvalifikačním předpokladům. To ostatně žalobce v podané žalobě ani nezpochybňoval.

Lze tedy uzavřít, že se dodavatelé Silnice Klatovy a.s. a ECOVIA Haná s.r.o. nacházeli v obdobném postavení, byť hodnotící komisí vytykané nedostatky nebyly stejné a vztahovaly se k různým částem kvalifikace. Vedly by však ke stejným důsledkům. Za této situace bylo s ohledem na zásadu rovného zacházení na místě, aby žalobce podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách (přestože tento postup je fakultativní) vyzval k doplnění dokladů nejen společnost Silnice Klatovy a.s., ale také společnost ECOVIA Haná s.r.o. Žalobní námitka zpochybňující nerovný přístup k uchazečům je tedy nedůvodná. Dílčí námitka odvolávající se na dřívější praxi pak nebyla nijak konkretizována. Žalobce neuvedl jediné správní či soudní rozhodnutí, které by podporovalo jeho argumenty, resp. které by představovalo onu uváděnou rozhodovací praxi. Oproti lze odkázat na rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2012, č.j. ÚOHS-S434/2012/VZ-20216/2012/513/PPo, které se zabývalo obdobnými skutkovými okolnostmi a došlo ke stejným závěrům, jako zdejší soud. Argument, dle kterého dříve docházelo běžně k vylučování uchazečů, kteří nedoložili požadované doklady, je opět zcela nepřipadný, neboť k vylučování uchazečů může v takovém případě docházet i dnes.

Pokud jde o druhý žalobní bod, i zde se krajský soud ztotožňuje s argumentací předsedy žalovaného. Žalobce svou námitku, podle které nesouhlasí s možným dopadem svého postupu na výběr nevhodnější nabídky, konkretizoval tak, že samotný fakt, že nevyzval vyloučeného uchazeče k doplnění dokladů, nemůže znamenat, že by mohlo dojít k podstatnému ovlivnění výběru nevhodnější nabídky. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný nevytýkal žalobci vyloučení uchazeče ECOVIA Haná s.r.o. jako takové, ale nerovný přístup k jednotlivým uchazečům. Jestliže došlo v důsledku nerovného přístupu k vyloučení uchazeče, bylo toto vyloučení nezákonné. A vzhledem k tomu, že v důsledku tohoto nesprávného a nezákonného postupu došlo k vyloučení uchazeče, který podal nabídku s nižší nabídkovou cenou, než byla nabídková cena následně vybraného uchazeče, je zjevné, že tento postup mohl výběr nevhodnější nabídky skutečně reálně ovlivnit. I tato námitka je proto nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené proto rozhodl krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly. Náhradu nákladů řízení mu proto nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. 6. 2016

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá